

κνύουσιν ἀφ' ἐλευθῶν τὴν χρονολογίαν των. Τὸ πρῶτον εἶπομεν ὅτι ἐδημοσιεύθη τῷ 1871, μόνον δ' αὐτὸ χρονολογεῖται ἐκ Πείσης, τῇ 17 Ἀπριλίου 1826. Ἐν αὐτῷ ποιεῖται λόγον ὁ ποιητῆς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του. Τὰ πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν Πάλλη εἶνε σύγχρονα πρὸς τὰ ἐκ Πείσης. Τὸ εἰς Μεσολόγγιον ἐποιήθη τῷ 1822-23, τὸ διὰ τὴν πτώσιν τῶν Ψαρρῶν τὸ 1824. Ἐκ τούτων κρίνοντες πιστεύομεν ὅτι καὶ τὰ ἀχρονολόγητα εἶνε ἀναμφιβόλως τῆς αὐτῆς ἐποχῆς.

Ἐνομίσαμεν ὅτι θὰ διέφερε πολὺ τοὺς Ἑλληνας, τοὺς μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας ἀσχολουμένους περὶ πᾶν σχετιζόμενον πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐνδόξου αὐτῶν ἀνεξαρτησίας, νὰ γνωρίσωσι τὰ ἀνέκδοτα ταῦτα ποιήματα. Τοῦτο παρεκίνησεν ἡμᾶς εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, ἵνα δὲ κατασαθῇ πολυτιμότερα ἢ συλλογὴ αὐτῆ, εἰς ἐκ τῶν ἐγγόνων τοῦ Ῥίζου Νερουλοῦ, περὶ τὴν καλλιτεχνίαν αὐτὸς καταγινόμενος, ἐν ᾧ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, μηχανικὸς ὢν, ἀφιερῶθη εἰς τὰς ἐπιστήμας, ὁ Κ. Ἰακώβος Ῥίζος, μαθητῆς τοῦ Cabanel, ἐκθέσαντος εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀξιοσημεσίωτον εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς του, ἔγραψε χάριν ἡμῶν, ἀντιγράφας ἕκ τινος ἐσθεσμένου σχεδὸν διαγεροστύπου, τὸ ὁποῖον κέκτηται ἡ μήτηρ του, τὴν εἰκόνα, ἣν προτάσσομεν καὶ ἥτις παριστᾷ τὴν λεπτὴν καὶ μελαγχολικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ αἰοιδίου πάππου του. Ἐως τώρα δὲν ἦτο γνωστὴ ἄλλη εἰκὼν τοῦ Νερουλοῦ πλὴν τῆς ἀτέχνου λιθογραφίας, ἣτις εἶνε προτεταγμένη τῶν *Μαθημάτων τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας* τῶν δημοσιευθέντων τῷ 1828 ἐν Γενεύῃ. Χάρις εἰς τὴν κλωσύνην τοῦ Κ. Ἰακώβου Ῥίζου καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ Κυρίου Φρειδερίκου Hillemacher τοῦ εἰκονίσαντος τόσα λίαν ἐνδιαφέροντα πρόσωπα τοῦ παλαιοῦ μας Γαλλικοῦ Θεάτρου, ὅστις εὐηρεστήθη μετὰ πολλῆς προθυμίας νὰ χαράξῃ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος εἰκόνα, δι' ὃ δημοσίως ἀπονέμομεν αὐτῷ εὐχαριστίας, οἱ Ἕλληνες θὰ ἔχωσι πλέον ὅλως γνήσιον ὁμοίωμα ἀνδρὸς πολιτικοῦ τὰ μάλιστα τῇ πατρίδι ἀφωσιωμένου καὶ ποιητοῦ ἐκ τῶν πρώτων ἀναντιρρήτως κατέχοντος θέσεων, διὰ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα αὐτοῦ ἔργα, ἐν τῇ ἀφθονοσίᾳ ἀνδρῶν λογίων γραμματολογίᾳ τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ὁ Ῥίζος Νερουλὸς, ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἔτων μέχρι τοῦ ἑξαυτοῦ θανάτου, παρεσκεύασε δι' ἔργων φιλολογικῶν παντοίων καὶ πολλοῦ λόγου ἀξίων τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀνάστασιν. Εὐθὺς ἅμα τῇ πρώτῃ ἐκρήξει τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ὑπηρετήσεν αὐτὴν ἐν τοῖς διπλωματικῶς συμβουλίαις. Πρώτος αὐτὸς ἐπεζήτησε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἐκπροσωπήσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ μικρὸν καὶ νεοσύστατον Κράτος, παρ' αὐτῇ ἐκείνη τῇ δυνάμει, ἣτις προσεπάθησε νὰ τὸ καταπνίξῃ κατὰ τὰς πολλὰς

του περιηγήσεις, πρῶτος αὐτὸς ἐγνώρισεν εἰς τὴν Δύσιν, ἀγνοοῦσαν τέως τὰ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, τὰ νεοελληνικὰ γράμματα διὰ τῶν ἐν Γενεύῃ *Μαθημάτων* του, ἀπὸ μνήμης διδαχθέντων καὶ ἐχόντων διὰ τοῦτο πολλὰ τὰ χάσματα. Οὐδὲν ἦττον τὸ βιβλίον ἐκείνο τοῦ Ῥίζου Νερουλοῦ διατελεῖ ἔτι μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, τόσω δὲ δημοτικὸν κατέστη, ὥστε ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους δις ἐξεδόθη ἐν Γενεύῃ (1827-28), μετεφράσθη ὀλλανδιστὶ ἐν Ἀμστελοδάμῳ (1829), ἰταλιστὶ ἐν Παλέρμῳ (1829), πολλάκις δὲ ἑλληνιστὶ.»

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ

Ποῦ εἶν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ὅταν κι' ἐγὼ εὐδαίμων,
ἀπ' αὔρας βοηθούμενος τῶν εὐμενῶν ἀνέμων,
ἀλύμαντον διέπλεα τὸ πλάγος τοῦ βίου,
καὶ εἰς τοὺς κόλπους ἔμβαίνα λιμένους γαληνίους ;
5 Λιμὴν ἦτον ὁ οἶκός μου, ἔκεινον κάθ' ἡμέραν
συμπαίζων μὲ τὰ τέκνα μου, περὶπαίζα τὴν σφαῖραν
συνπάρερον ἔς τὴν τράπεζαν λαμδάνων τὸν Ἰγείαν,
τὴν ἀπαλὴν τὸν ἔτρεφα κι' ἀθλίαν ἡλικίαν.
Τὰς νύκτας τοὺς κοιτώντας τὸν συγὰ ἐπισκεπτόμην,
10 καὶ τὸν βυθὸν τοῦ ὕπνου τῶν ἀκούων εὐφραίνομην
καὶ τὴν αὐγὴν μ' ἀνάγκωτα τὰ τρυφερά τῶν μέλη,
ὅταν ἔξυπνοῦσαν κι' ἔβγαλλαν τὰ παιδικὰ τῶν μέλη,
τὰ ἤκουα ἔς τὴν κλίνην μου, κι' εὐθὺς πρὸς τὴν μητέρα :
"Ἰδοῦ, ἰδοῦ", τὴν ἔλεγα, "χαρομόσυνος ἡμέρα !"
15 Βίον τερπνόν, μακάριον, ἀειθαλὴ ἔξοσα,
τῆς εὐθυμίας πάντοτε τὸ νέκταρ ἔρροφοῦσα.
Ἄλλ' ὦ πατρίς, ὦ ὄνομα παμφίλατον καὶ ἕτοιον !
φεῦ ! σὲ προφέρω σήμερον μετὰ πικρῶν δακρῶν !
20 τὸ τέρας σ' ἔκμ' ἔρμαιον ἀφρικανῆς μαρίας !
Ἦ γλυκυτάτη μου πατρίς ! τὰ τέκνα σου καθένα
ὄποταν σὺ προσκάλεσες, σὺ μ' ἔκραξες κι' ἔμένα
τί τέκνον σου εἰλικρινῆς μ' ἑλληνικὴν καρδίαν,
πρὸς τὴν φωνὴν σου ἐμῆλε νὰ μείν' εἰς ληθαργίαν ;
25 Κανεὶς δὲν ἐπαρήκουσεν, εἴμῃ ὁπόσοι μόνον
Ἑλλήνων εἶχον ὄνομα, καὶ φρόνημα δαιμόνων.
Ὅποσοι ἔς τὰς ἀγκάλας σου, κι' εἰς ξένην γῆν ὁπόσοι,
δὲν ὄρισται τὸ χρέος του κανεὶς νὰ τὸ πληρώσῃ.
Κι' ἐγὼ εἰς τὰς προσκλήσεις σου, υἱὸς σου φιλομήτωρ,
30 δὲν ἴπομπευα τὸ χρέος μου μὲ λέξεις ψυχρὸς ῥήτωρ
Ἄλλ' εἶπα στὴν καρδίαν μου : "καρδία τρυφερά μου !
Ἦπὲρ σκληρὰ πρὸς τὰς φωνὰς πατρύτητος καὶ γάμου
τοῦ θυεναίου τὴν καλὴν στερήσου συντροφίαν,
τὴν γλυκερὰν τῶν τέκνων σου στερήσου παρουσίαν,
35 τὴν τύχην αὐτῶν ἔνωσα μ' ἐκείνην τῆς πατρίδος,
παράδοσέ τα θέματα τῆς ἐθνικῆς ἐλπίδος."
Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν φιλιανδρον φιλότμον μητέρα
"ζητεῖ", τὴν εἶπα, "ἡ πατρίς νὰ γίνῃ ἐλευθέρα.
Τοῦτο ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ τὸ ζητεῖ δικαίως,
40 αὐτὸ εἶναι τὸ πρώτιστον καὶ ἱερὸν μας χρέος·
εἶν' ἱερὸν, πλὴν καὶ βαρὺ, δυσπληρωτον ἐξίσου·
διὰ νὰ γίνῃ ἐλαφρὸν, φιλάτη, ἐνθυμήσου
ὅτι δὲν εἶν' ἀπλῶς πατρίς, ἀλλὰ πατρίς Κιμώνων,
Ἐπαμεινώνων, Σουκρατῶν, Ὀμήρων καὶ Πλατῶνων."
45 Ἦπὲρ αὐτῆς πενέστατοι προθύμοι ἄς γενόμενοι,
κι' εἰς καλυθῶν χαμεῖνια ἄς εὐχαριστηθῶμεν,
ἄς τρέφομεν τὰ τέκνα μας, ὅσον νὰ μὴ πεινώσι,
καὶ τόσον ἄς ἐνδύωνται, ὅσον νὰ μὴ βεγιάσι·
50 ἄς μὴ ζητῶμεν ἀμοιβάς ἀτομικὰς καμμίαν,
παρ' ἀμοιβὴν τὴν πάνδημον τοῦ ἔθνους σωτηρίαν."
"ὦ ! πόσον ὅτι ἔγινα πατὴρ ἐγὼ ἔχαρην !
Ἦ πόσην ἀμολόγησα ἔς τὸν γάμον τότε χάριν,
ὅταν ἔτων δεκαεπτὰ πρωτότοκός μου γόνος,
πρωταβλήτης αὐθόρμητος τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος,
55 ὠπλίσθη· ὁ Ἄλλεξανδρὸς, καὶ θηρευτῆς κινδύνων,
εἰς λόγον κατετάχθη τὸν ἱερόν ἐκεῖνον !
Ἄδύνατον, ἀδύνατον ἐγὼ ἐν ὄσω ζῆσος,
τοῦ χωρισμοῦ μου τὴν σκηνὴν ποτὲ νὰ λησμονήσω.

σαύτως, ὅτι κάλλιστα εἶχεν ἀκούσει πᾶν ὅ,τι ἐλέγετο περίξ ἑαυτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα καὶ οὐδὲ νὰ προφέρῃ τὸν ἐλάχιστον ἦχον ὅταν ὠμίλου ἐνώπιον αὐτῆς περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς της.

Τὰ ὁμοειδῆ ταῦτα περιστατικά ἐγέννησαν τὸν ἀπανταχοῦ διαδεδομένον φόβον μήπως ἐνταρικισθῆ τις ζῶν. Ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐνεργεῖ καὶ αὐτῆ, καὶ δὲν παρέρχεται ἔτος χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τις ἐν ταῖς ἐφημερίσι περὶ φερέτρου τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ διηνοίχθησαν διὰ τῶν βιαίων σπασμῶν τῆς ἀπελπισίας ἀναζήσαντός τινος. Μάλιστα δὲ ἀνάγνωσις τις τοῦ εἴδους τούτου ὑπέμνησέ μοι τὴν ἰδέαν τῆς ἥμισυ μὲν εὐτραπέλου διατριβῆς ταύτης, ἀλλὰ δυστυχῶς καταλλήλου νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐν πολλαῖς τῆς Γερμανίας πόλεσιν αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ μεριμνήσασαι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνέστησαν μικρὰ παρεκκλήσια, ἐν οἷς οἱ νεκροὶ κατατάσσονται ἐπὶ κλινῶν νεκρικῶν ἐκάστου νεκροῦ ἢ χεῖρ κρατεῖ χορδὴν κοινουοῦσαν πρὸς κωδώνιον ἰδιαιτέρον ἄρκει δὲ ἡ ἐλάχιστη τρομώδης κίνησις ἵνα κινήθῃ ἡ χορδὴ, ὃ δὲ θυρωρὸς τοῦ νεκροταφείου τρέχει πάραυτα. Ὁρσεῖω ὅμως νὰ εἶπω ὅτι ἀκόμη δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ διακόψῃ τὴν ἡσυχίαν του· οὐδὲν παράδειγμα ἀναστάσεως ἀναφέρεται.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ φαινόμενος θάνατος ἐξ ἀνάγκης μεταβάλλεται εἰς πραγματικὸν ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ νομιζόμενος νεκρὸς ἢ νεκρὰ ἀποτεθῆ ἐντὸς στοᾶς τάφων ἀεριζομένης, ὅπως ἡ Ἰουλιέττα τοῦ Σαίξσπῆρ.

Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ἰωάννου Βαλλζάν ἐν τοῖς Ἰθλοῖς τοῦ Βίκτωρος Οὐγου, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ποιητοῦ δραματικὴ φρεναπάτη· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφρόντισε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὅτι τὸ φέρετρον τοῦ ἡρώος του εἶχεν ὁπᾶς. Ἐν τῇ καταστάσει τῆς μεγάλης καταπτώσεως ἥτις χαρακτηρίζει τὴν ληθαργίαν, ἡ ἀσφυξία δύναται νὰ ἐπέλθῃ πρὶν ὁ ἐνταφιαζόμενος ζῶν λάβῃ καιρὸν νὰ ἐγερθῆ καὶ μάλιστα νὰ συναρμόσῃ τὰς ἰδέας του.

Εἰς ἐκ τῶν εὐφυῶν συντακτῶν τῆς Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας διηγήθη ἐσχάτως ἐν αὐτῇ τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῆς ὥραιας Λαυρεντίνης τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου. Ἦνοιξαν τὸ φερέτρον της· ὁποῖα φρίκη! τὸ σῶμά της εὐρέθῃ συνεσταλμένον ὑπὸ τῆς ὀδύνης, οἱ ὀδόντες ἐδακνον ἔτι τὸν ἀντίχειρα τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κατὰ τὸ ἥμισυ βεβρωμένον. Ἄρα ἡ πείνα ἢ ἡ ἀπελπισία, λέγει εἰρωνικῶς Ἐλβετός τις ἰατρός, ὁ κ. Κάππελερ, ὅστις ἀναφέρει τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, τὴν παρῶρησαν εἰς τὴν μετὰ θάνατον ἀνθρωποφαγίαν ταύτην; ἀλλ' εἰς τὰ τοσοῦτον ἀτελῶς ἐξηκρι-

θωμένα διηγήματα οὐ μικρὰ δόσις φαντασίας περιέχεται.

Τὴν σήμερον ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη κέκτηται ἀλάνθαστα μέσα πρὸς διάγνωσιν τοῦ θανάτου· ἄς μὴ ἀνησυχῶσιν οἱ ζῶντες. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὸ ἐξῆς γνωστότατον δίστιχον δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὡς παρηγορία.

Pepin le Bref' est mort depuis onze cents ans....

Quand on est mort c'est pour longtemps.

ἦτοι·

Ἄς Πιπμπρέφ ἀπέθανε πρὸ ἑνδεκα αἰώνων·

Δὲν ἀποθνήσκει δὲ κἀνεὶς διὰ ὀλίγον μόνον.

Μέγιστος ἀνδριάς.

Χάλκινος ἀνδριάς, ὀφειλόμενος εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰκανότητα τοῦ κ. Βαρθόλδη καὶ παριστῶν τὴν ἐλευθερίαν φωτίζουσαν τὸν κόσμον, μέλλει νὰ τοποθετηθῆ, ἐντὸς τινων μηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρμου τῆς Νέας Ἰόρκης, ἐπίτινος νησιδίου, ἔνθα ἔρρευσε τὸ πρῶτον ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας χυθὲν αἷμα. Τὸ μνημεῖον τοῦτο τῆς τέχνης θέλει φθάσει μετὰ τῆς κρηπίδος εἰς ὕψος 67 μέτρων, τουτέστι ὕψος πρωτοφανὲς διὰ τοιοῦτου εἴδους ἔργον.

Πάλη λευκῶν ἄρκτων.

Θέαμα ὁποῖον σπανίως ὀρῶσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁποῖον οἱ Ῥωμαιοὶ αὐτοκράτορες ἤθελον πληρώσει δι' ἑκατομμυρίου, θεάθη πρὸ μικροῦ ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Κολωνίας. Δύο λευκαὶ ἄρκτοι τῆς παγωμένης θαλάσσης, ζῶα περιφνημα διὰ τὴν θηριωδίαν των, συνεπλάκησαν ἐν τῷ λάκκῳ ἐν ᾧ ἐκρατοῦντο, καὶ μετὰ πάλην μακνωδεστάτην ἢ ἑτέρα ἐκ τῶν δύο ἔπεσεν. Αἱ δύο αὐταὶ ἄρκτοι εἶχον κομισθῆ ἐκ Σπιτσεβέργης πρὸ πέντε ἐτῶν, τὰς εἶχον δὲ θέσει ἐντὸς μεγάλων τετραγώνων λάκκων, ἐκτισμένων διὰ πελεκητοῦ λίθου· ἐν τῷ μέσῳ τῶν λάκκων τούτων ὑπῆρχον μεγάλαὶ σκάφαι, πληρούμεναι τακτικῶς δι' ὕδατος. Τὰ δύο θηρία ἔζων ἐν εἰρήνῃ μέχρις ἐσχάτων, ὅτε αἰφνης σφοδρὰ ἔρις ἠγέρθη μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ θήλεια κατέφυγεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν βράχου τινος, ὃ δὲ ἄρρην δὲν ἐπειράθη νὰ τὴν καταδιώξῃ· ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ κατακειμένη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μέχρις οὐ βιαζομένη ὑπὸ τῆς πείνης ἀπεφάσισε νὰ καταβῆ· ἀλλ' ἄμα ὁ ἄρρην εἶδεν αὐτὴν πλησιάζουσαν, ἐξέβαλε γογγυσμὸν μετὰ τριγμῶν τῶν ὀδόντων, εἶτα δὲ μακνωδῶς ὤρμησε κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν σπαράττῃ μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Φοβερὰ πάλιν ἤρχισεν, ἀλλ' ἡ θήλεια ταχέως ἠτήθη. Οἱ φύλακες τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου προσέδραμον πάραυτα, λαβόντες μακρὰς σιδηρᾶς βάρβιδους, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ χωρίσωσι τοὺς μαχητάς. Εἶνε

1. Pepin le Bref, Πιπίνος ὁ Βραχὺς, υἱὸς Καρόλου τοῦ Μαρτέλλου, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τῷ 752.

ἐπὶ τῇ δεξιότητι μεθ' ἧς διεύθυνε τὴν μάχαιραν τοῦ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Οἱ ἀσθενεῖς τοῦ κ. Πέαν δὲν ἀποθνήσκουσι, καὶ τοῦτο εἶνε πρόοδος. Πρὸ μικροῦ παρουσίασε εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν κόρην εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἔτους καὶ γυναῖκα εἴκοσι-τεσσάρων ἐτῶν πλήρεις ζωῆς καὶ υγιείας, ἀφ' οὗ ὑπέστησαν τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν. Ὁφείλω ὁμῶς νὰ προσέσω ὅτι, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶνε τὰ μόνα ἐπιτυχῆ περὶ αἰματώματα, ἅτινα ἢ ἐπιστήμη ἢ δυνάμη ν' ἀναγράφῃ μέχρι τοῦδε.

Τυπογραφεῖον ἐν ἀτμαμάξῃ.

Ἐκτὸς τῆς ἀμάξης τῆς συσταίτου τραπέζης (table d'hôte), τῆς μαγειρικῆς ἀμάξης, τῆς καταψυκτικῆς, ἐν ἧ ἑτοιμάζονται παγωτὰ καὶ καταψυκτικὰ ποτὰ, ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Μεγάλου Εἰρηνικοῦ Ὀλεανοῦ κέκτηται καὶ τυπογραφικὴν ἀμαξίαν, ἐν ἧ συντάσσεται ἐφημερίς δίδουσα τὰς πρώτας εἰδήσεις τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Μελιτοπαραγωγή.

Ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ μελισσοτροφίᾳ τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Γαλλία. Εἰς $2\frac{1}{2}$ ἑκατομμύρια ἐλογίζοντο ἐσχάτως αἱ κυψέλαι αὐτῆς. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Αὐστρία $1\frac{1}{2}$ ἑκατομμ., ἡ Ἰσπανία $\frac{8}{10}$ ἑκατομμ., ἡ Πρωσσία $\frac{6}{10}$ ἑκατομμ. Ἡ Ἑλλὰς εἶχε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη $\frac{3}{4}$ ἑκατομμ. κυψελῶν κατὰ τὸ 1874 παρήγαγε 34,295 ἕκ. μέλιτος, ἀξίας δρ. 35,954.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς εἶχον κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος 3 ἑκατομμ. κυψελῶν, ἢ παραγωγή τῶν ὁποίων ἐξετιμήθη εἰς 128 ἑκατομμ. δραχμῶν. Τὰ κέρδη τῆς ἐν Ἀμερικῇ μελισσοτροφίας εἶνε μεγάλα, ὑπάρχουσι δὲ 4 εἰδικαὶ ἐπὶ τῆς μελισσοτροφίας ἐφημερίδες.

Ἡ ποιότης τοῦ μέλιτος τοῦ Ἰμηττοῦ θεωρεῖται πάντοτε ἡ ἀρίστη. Τὸ παραγόμενον ἐπίσης ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κούβα μέλι θεωρεῖται κάλλιστον.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς πρὸς λειποθυμοῦντας προσηκούσης συνδρομῆς.

Τὰ πρῶτα σημεῖα ἐπικειμένης λειποθυμίας εἶνε αἰφνίδιος ὀχρότης τοῦ προσώπου, ψύξις τῶν ἄκρων, ἢτοι τῶν ποδῶν, τῶν χειρῶν, τῆς μῖνός καὶ τῶν ὠτων, μεγάλη ἀδυναμία, προϊούσα ἔκλυσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐμβοαὶ τῶν ὠτων, σκοτοδινία, σκοτισμὸς τῆς ὀράσεως ὡσάν τῶν ὀφθαλμῶν καλυπτομένων ὑπὸ πέπλου αἰε σκοτεινοτέρου γινομένου ἢ ἀναπνοὴ γίνεται μικρὰ, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σφυγμὸς μικρὸς καὶ ἀδύνατος. Ὁ πάσχων, ἐὰν ἦναι ὄρθιος, ζητεῖ νὰ καθήσῃ, ἀλλὰ πολλάκις, πρὶν ἢ προλάβῃ, πί-

πτει χαμαί. Εἰς ἰσχυρὰς λειποθυμίας ἐπέρχεται κατὰψύξις ὅλου τοῦ σώματος καὶ τὸ πρόσωπον περιβρέχεται ἐξ ἰδρώτος ψυχροῦ ἢ δὲ ἀναπνοὴ γίνεται μικροτάτη καὶ ἀνεπαίσθητος, μόλις διακρινόμενη ὁμοίως καὶ τῆς καρδίας οἱ παλμοὶ μόλις διακρίνονται ἢ συνείδησις ἐκλείπει καὶ ὁ ἄρρώστος κεῖται ἀναίσθητος ὡσπερ νεκρός.

Ἄμα ἐμφανιζομένων τῶν πρώτων σημείων, ὁ πάσχων πρέπει νὰ τίθηται ὑπτίος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀραιρουμένων ἐντελῶς τῶν προσκεφαλαίων, ὅπως ἡ κεφαλὴ μὴ κεῖται ὑψηλότερον τοῦ λοιποῦ σώματος, ἀλλὰ μάλλον ταπεινότερα. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ἐνίοτε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρόοδον τῆς λειποθυμίας. Πᾶν ἐνδυμα, πιέζον ἢ σφίγγον τὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου εἰς τι μέρος, δεόν νὰ χαλαρῶνῃται ὡς τάχιστα δὲ ἀνοίγονται ἐν ἧ δύο παράθυρα τοῦ δωματίου εἰς προσέλευσιν ἀέρος καθαροῦ. Καλίστη εἶναι ἡ συνήθεια τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γειτόνων νὰ προστρέχωσι καὶ νὰ περικυκλῶσι τὸν ἀρρώστον, θέλοντες δῆθεν ἅπαντες νὰ παράσχωσι βοήθειαν· διότι οὕτω πράττοντες βλάπτουσι μάλλον, ἀποκλείοντες ἀπὸ τοῦ ἀρρώστου τὸν καθαρὸν ἀέρα, ὅστις μόνος δύναται νὰ ζωογονήσῃ αὐτόν. Τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος βαντίζεται διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ ὑπὸ τὴν βίνα φέρεται ἰσχυρόν τι ὀσφρητήριο. Ὡς τοιοῦτον πρόχειρον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὄξος, ἢ ὕδωρ τῆς Κολωνίας ὁμοίως πτερόν τι προσφάτως κεκαυμένον ὑπάρχουσι καὶ ἄλατά τινα ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένα καὶ φυλαττόμενα ἐν καταλλήλοις φιαλίδιοις κρυσταλλίνοις ταῦτα δὲ εἶναι χρησιμώτατα εἰς λειποθυμίας, διὰ τὴν ἰσχυρὰν ὄσμην, ἣν ἀποδίδουσιν· ἀλλὰ καὶ ἐκ παρακειμένου φαρμακείου δύναται νὰ ζητηθῇ ἐπὶ τούτῳ ὀλίγον ὑγρὸν τῆς ἀμμωνίας. Συνήθως πᾶσα λειποθυμία μὴ πάνυ σφοδρὰ παρέρχεται διὰ τῶν βοηθημάτων τούτων ἐντὸς ὀλίγου· ἐὰν ὁμοῦς ἐπιμένῃ, ἐνεργοῦνται καὶ ἀνατρίψεις τοῦ σώματος, κατὰ τὰ πέλαμα μὲν καὶ τὰς παλάμας διὰ ψήκτρας, κατὰ τὸ λοιπὸν δὲ σῶμα διὰ βάρους φλανέλλης θερμοῦ. Αἱ ἀνατρίψεις αὗται ἐνεργοῦνται μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ λειποθυμία, ἀλλὰ καλὸν εἶναι πάντοτε, ἐὰν αὕτη παρατείνηται, νὰ προσκαλῆται εἰς βοήθειαν καὶ ὁ πλησιέστερος ἰατρός. Ὅταν συνέλθῃ ὁ ἀρρώστος ὀλίγον καὶ δυναθῇ νὰ καταπίῃ τι, δίδεται αὐτῷ κοχλιαρῆδὸν ψυχρὸν ὕδωρ, ἢ οἶνος κεκραμένος, ἢ ἄλλο τι ἀναληπτικόν, ὡς σταγόνας τινὲς αἰθέρος ἢ τοῦ ὑγροῦ τοῦ Ὀσμάννου ἐπὶ σακχάρου.¹

Ὁ τίμιος ἄνθρωπος (honnête homme) εἶνε τὸ εὐγενέστερον τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ.

1. Ὁδηγεῖται περὶ νοσηλ. ἀρρώστων, ὑπὸ Ν. Γ. Μακκᾶ, ἰατροῦ.